

Αὐτὴ ἡ κατάστασι ἀτιμάζει τὸν τόπο μας. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκανε ἀτίμασε τὴν οἰκογένειά του - τὸ σπῖτι του - τ' ὄνομά του. Αὐτὴ ἀτιμάζει τὸν ἄντρα της (τὸν ἀπατᾷ) κοιν. Ἀτὸ ἡ δουλεία ἀτιμάζ' μας Χαλδ. Συνών. ἀποτιμῶ 1. 2) Ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν παρθένου, διαφθείρω κοιν. : Τ' ἀτίμασε τὸ κορίτσι καὶ τὸ παράτησε κοιν. || Ἄσμ.

Ὅπισω σκύλλα, πίσω Βραιά, πίσω ἀτιμισμένη Γρεβεν. — Ποίημ.

Δὲ σ' εἶδα ποτὲ δάκρυα νὰ χύσης
παρὰ λίγη στιγμή πρὶν μ' ἀτιμῆσης
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποτιμῶ 1 β. 3) Ὑβρίζω διὰ λόγων, προπηλακίζω Θράκ. (Αὐδήμ. Μυριόφ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Λάστ.) κ.ά.: Μὲ ἀτιμάει ὁ ἄντρας μου Αὐδήμ. Αὐτὸς μὲ ἀτίμ'σε Μυριόφ. Ἐθύμως ὁ Μάρτις πολὺ, γιὰ τὸν ἀτίμησε ἡ γραιὰ Ἀρκαδ. Ὅσο τὴν ἀτιμάζεις καὶ τὴν κακοθελᾷς, τόσο περισσότερο τὴν ἀγαπῶ ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 64 || Γνωμ.

Τὸ φρόνιμο ἀτίμαζε, τὸ γουζουλὸ χαιρέτα
Κρήτ. Τίμα τὸν ἄτιμο νὰ μὴ σὲ ἀτιμῆση Λακων. || Ἄσμ.

Εἶδα νὰ κάμω, νὰ γενῶ, μὲ μιὰν κακὴν γεναῖκα
ποῦ βγαίνει καὶ τιμάζει με τούρκικα καὶ ρωμαῖκα
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 214 (ἐκδ. RDawkins) «ἐτίμασέν τὴν ἀντροπιασμένα λογία λαλῶντα της». Συνών. ἀτιμῶνω 1, βρίζω. 4) Βλασφημῶ, καταρῶμαι Κρήτ. Κύπρ.: Ἐτίμασεν τὸν τῶν τινος πεθαμ-μένον Κύπρ. Τιμάζει τοὺς γονεῖς του αὐτόθ. Τιμάζει τὸ παιδί της νὰ τὸ δῇ δαυλὶν καμ-μένον αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡ παπαδικὰ τιμάζει με νὰ μὲν κάμω χαῖριν αὐτόθ.

Μὴ βλαστημᾷς, μὴν ἀτιμᾷς, γιὰ τὸ βασιλικό σου,
μὰ ἐγὼ μ' αἰ ποῦ τὸν ἔκοψα κ' εἴμ' ἀγαπητικός σου
Κρήτ. Συνών. ἀποτιμῶ 2, βλαστημῶ.

ἀτιμάρευτος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄψηκτος) Δημητρ. ἀτουμάρευτος Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τιμαρευτός < τιμαρευώ.

1) Ἀτιθάσειτος, ἀσωφρόνιστος Κρήτ.: Τὸ παιδί ἀκόμα εἶν' ἀτιμάρευτο. 2) Ὁ μὴ ξυσθεὶς τὸ δέγμα διὰ τῆς ξύστρας, ἐπὶ ἵππου Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): Τ' ἄλογον ἀτουμάρευτον ἐν' Χαλδ. β) Ἀπεριποίητος Λεξ. Δημητρ.: Ἀτιμάρευτο ἄλογο. 3) Ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος: Λεξ. Δημητρ.: Ἀνιφτη καὶ ἀτιμάρευτη πάει 'ς τὴν ἐκκλησιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2 β.

ἀτιμασιὰ ἡ, ἀμάρι. ἴμαθα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτιμάζω.

Ἀρά: Ἐβαλέν του ἡ μάννα του ἔναν σωρὸν ἴμαθές. || Γνωμ. Ἡ ἴμαθα τῆς μάν-νας πιάν-νει. Συνών. κατάρα.

ἀτίμασμα τό, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀτιμάζω.

1) Προσβολή, ὕβρις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. βρυσιά. 2) Ἡ ὕβρις ἡ προσγινομένη εἰς τοὺς συγγενεῖς ἀτιμασθείσης παρθένου πολλαχ.

ἀτιμᾶτος ἐπίθ. ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 328, 627.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ-, τοῦ οὐσ. τιμὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄτος.

Ὁ ἄτιμος, ὁ μὴ ἔχων τιμὴν: Γνωμ.

Τύχη ἔχουν τὰ δροσᾶτα | καὶ τιμὴ τὰ ἀτιμᾶτα.

ἀτίμητος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ. Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀτίμ'τους βόρ. ιδιώμ. ἀτίμετος Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀτίμητος.

1) Ὁ μὴ τυγχάνων τιμῆς ἢ περιποιήσεως κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὅλοι τιμήθηκαν καὶ αὐτὸς μονάχα ἀπόμεινε ἀτίμητος σύνηθ. || Παροιμ. Τίμησε τὸν ἀτίμητο γιὰ νὰ μὴ σὲ ξετιμήσῃ Θράκ. Λάζαρος ἀτίμητος φίλος Χριστοῦ ἐγένετο Σίλατ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. I 648 «ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν | Ἀτρεΐδης, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην». 2) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐξετιμήθη, οὐτινος ἡ τιμὴ δὲν ὠρίσθη εἰσέτι Πόντ. (Τραπ.) — Κορ. Ἀτ. 4, 38.

3) Ὁ ἀνώτερος πάσης τιμῆς, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Ἀτίμητο δαχτυλίδι - διαμάντι κττ. Ἀτίμητα πετράδια. Γυναῖκα - θυγατέρα - κόρη ἀτίμητη. Κορῶνα ἀτίμητη κοιν. Προῦκα ἀτίμητη (προῦκα = προῖκα) Κρήτ. Τ' ἐμέτερον ἡ πλίστ' ἀτίμετον ἐν' Τραπ. || Ἄσμ.

Τῆς τάζει καὶ ἡ μαννούλλα της τ' ἀτίμητο λιθάρι Πελοπ.

Κι ἐφόρει καὶ 'ς τὰ χέρια τῆς ἀτίμητα πετράδια Κρήτ.

Φεύγω καὶ ἀφίνω σε ὑγεία, ἀτίμητή μου πέτρα (πρὸς κόρη ἀγαπωμένην) Ρόδ.

Ἡσωνε, κόρη, μάλαμα, ἀτίμητη παρθένα Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π.Δ. (Σοφ. Σολομ. 7,9) «λίθον ἀτίμητον». Συνών. ἀνεκτίμητος 1, ἀνεκτίμωτος, ἀξετίμητος, ἀξετίμωτος 2, ἄτιμος 2. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀτίμητη καὶ ὡς κύρ. ὄνομα γυναικὸς Θράκ. (Σηλυβρ.)

ἀτιμία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀτιμὰ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. ἀκινία Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτιμία.

1) Αἰσχύνη, αἰσχος, ὄνειδος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Αὐτὰ ποῦ κάνει φέρονουν ἀτιμία 'ς τὴν οἰκογένειά της σύνηθ. Ἡπ. ἐπόρεσεν νὰ σύρ' τὴν ἀτιμίαν ἄθε (δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀτιμίαν του) Τραπ. || Γνωμ. Ὁ δαρμός κ' ἡ ἀτιμὰ | δὲν ἐβγαίνει 'ς τὴν πλυσιά Ἡπ. || Ἄσμ.

Κοίταξε ποῦ μὲ ἔφερε ἡ ἀτιμὰ ἡ δική σου

Ἀθῆν. 2) Πρᾶξις ἄτιμος, ἐπονείδιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Εἶναι μεγάλη ἀτιμία νὰ προδῇ τὴν πατρίδα σου - τοὺς φίλους σου. Αὐτὸς ἔκανε μιὰ μεγάλη ἀτιμία. Αὐτὸ εἶναι ἀτιμία. Ὅλο μὲ ἀτιμίες κοιτάει νὰ ζήσει κοιν. Αἶκον ἀτιμίαν ἵνεται; (εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοιαύτη ἀτιμία;) Χαλδ. 3) Μετων. ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄτιμος σύνηθ. : Σοῦ εἶναι καὶ αὐτὸς μιὰ ἀτιμία!

ἀτιμο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος.

Δι' αὐτοῦ σχηματίζονται σύνθετα δηλοῦντα τὸν μὴ ἔντιμον, τὸν φαῦλον, τὸν πρόστυχον, οἶον: ἀτιμάνθρωπος, ἀτιμογυναῖκα, ἀτιμόπαιδο, ἀτιμόσογο, ἀτιμότοπος κττ. Συνών. παλαίο-

ἀτιμόξυλο τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Τὸ τίμιον ξύλον τὸ καὶ περιφραστικῶς ἄτιμο ξύλο λεγόμενον. Συνών. τιμιόξυλο.

ἀτιμόπετρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτιμος καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Πολύτιμος λίθος ὁ καὶ περιφραστικῶς ἄτιμη πέτρα καλούμενος. Συνών. τιμιόπετρα.

ἄτιμος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄτιμος βόρ. ιδιώμ. ἄτ'ιμους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄτιμος*.

1) Ὁ μὴ ἐντιμος, ὁ φαῦλος, ἀχρεῖος, πρόστυχος ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἄτιμος ἄνθρωπος. Ἄτιμες δουλείες. Συνήθισε νὰ λέγῃ ἄτιμα λόγια. Αὐτὰ ποῦ κάνει εἶναι ἄτιμα πράγματα κοιν. || Γνωμ. Κάλλις ἄσκημος παρ' ἄτιμος πολλαχ. Τὸν ἄτιμο γὰρ τὴν τιμὴν τοῦ τίμιου τί τὸν μέλλει; Θῆρ. Ἡ λ. κατ' ἀντίφρασιν λέγεται καὶ ἐπὶ προσώπων ἀξίων θαυμασμοῦ ἄνευ ὑβριστικῆς ἐννοίας κοιν.: Βρὲ τὸ ἄτιμο, τί ἔξυπνο ποῦ ναι! Γὰρ δέ το τί ὠραῖο εἶναι τὸ ἄτιμο! β) Μισητός, ἐλεεινός, ἀπαίσιος κοιν.: Τί ἄτιμος καιρός! Ἄτιμη ἀρρώστια. Φταίει ἢ ἄτιμη ἢ περίστασι. γ) Ὁ ἐστερημένος τιμῆς, ἐπὶ μοιχαλίδος ἢ πόρνης κοιν.: Εἶναι ἄτιμη. Τὴν ἔβρισε καὶ τὴν εἶπε ἄτιμη. Τί περιμένεις ν' ἀκούσης ἀπὸ γυναῖκα ἄτιμη; κοιν. 2) Ὁ ἀνώτερος πάσης τιμῆς, ἀνεκτίμητος, πολῦτιμος Νίσυρ.: *Ἄτιμες πέτρες (πολύτιμοι λίθοι) || Ἄσμ.**

Μαργαριτὰρι στρογγυλὸ εἶναι τὸ πρόσωπό σου καὶ δύο πέτρες ἄτιμες οἱ κόρες τῶν ματιῶν σου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτίμητος 3.

ἀτιμόσογο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄτιμος* καὶ τοῦ οὐσ. *σοί*.

Ἄτιμον γένος, ἄτιμος οἰκογένεια. Συνών. παλαιόσογο.

ἀτιμότοπος ὁ, ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄτιμος* καὶ τοῦ οὐσ. *τόπος*.

1) Τόπος ἀτίμων ἀνθρώπων, ὅθεν προέρχονται ἄτιμοι ἄνθρωποι ἀγν. τόπ. 2) Τόπος μὴ παρέχων εὐκολίας πρὸς ἄνετον βίον, τόπος μὲ δυσμενεῖς συνθήκας ζωῆς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *παλαιότοπος*.

ἀτιμώνευτος ἐπίθ. Μεγίστ. *ἀτεμώνευτος* Σύμ. *ἀτιμώνιφτους* Λέσβ. *ἀτ'μώνιφτους* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπίθ. **τιμώνευτος < τιμώνεύω*.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διευθύνῃ ἑαυτὸν, ἀκυβέρνητος ἐνθ' ἄν.: *Σπίτιν ἀτιμώνευτον (οἶκος κακῶς διοικούμενος) Μεγίστ. Γ' ναῖκα ἀτιμώνιφτ' (κακὴ οἰκοκυρὰ καὶ σπάταλος) Λέσβ. 2) Ἀπειρόκαλος Λέσβ.*

ἀτιμώνω Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. *ἀτιμώνω*.

1) Ὑβρίζω, προπηλακίζω τινα ἐνθ' ἄν.: *Οὕλη μέρα ναι θυμωμένος καὶ δὲ γάνει ἄλλο πρᾶμα παρὰ ν' ἀτιμώνη Κρήτ. Μὴ δὴν ἀτιμώνης τὴ γακομοῖρα, μὰ δὲ σοῦ φταίει κείνη αὐτόθ. || Ἄσμ.*

*Δὲ θέλω νὰ σὲ βλαστημῶ μουνδὲ νὰ σ' ἀτιμώνω αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 659 (ἔκδ. JSchmitt) «μεγάλως τὸν ἀτίμωσεν, ἐχόλιασέν του σφόδρα». Συνών. ἀποτιμῶ 2, ἀτιμάζω 3. 2) Μέσ. ὀρκίζομαι Κρήτ.: *Μὴν ἀτιμώνεσαι, μὰ σὲ πιστεύγω σοῦ λέω. Κάτσε ἡσυχα, γιὰτὶ ἀτιμώθηκα πῶς θὰ σὲ δαίρω. Συνών. βλαστημῶ, ὀρκίζομαι (ἰδ. ὀρκίζω), ὀρκώνομαι (ἰδ. ὀρκώνω).**

ἀτιμωξιά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀτιμώνω*.

1) Βλασφημία. 2) Ὀρκος.

ἀτιμωξιάρις ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀτιμωξιά* καὶ τῆς καταλ. *-ιάρης*.

Βλάσφημος, ἐπὶ ἀνθρώπου: *Εἶναι ἕνας ἀτιμωξιάρις!*

ἀτιμώρητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀτιμώρητος*.

Ἄνευ τιμωρίας, ἀτιμωρητὶ σύνηθ.: Κλέβουν-σκοτώνουν ἀτιμώρητα. Πέρασε ὅλες τοῖς τάξεις τοῦ σχολείου ἀτιμώρητα.

ἀτιμώρητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀτιμώρητος*.

Ὁ μὴ τιμωρούμενος ἢ ὁ μὴ τιμωρηθεὶς κοιν.: *Δὲν ἔμεινε μαθητὴς ἀτιμώρητος. Ὁ ἔνοχος ἔμεινε ἀτιμώρητος. Κλέφτης ἀτιμώρητος. Τέτοια πρᾶξι δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητη κοιν.*

ἀτίμωσι ἡ, λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀτίμωσις*.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς τιμῆς τινος: Δὲν μπορεῖνὰ ζήσῃ ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἀτίμωσι.

ἀτίναχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἀτίνᾱχτος* Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) *ἀτίναχτος* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀτίναχος* Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) *ἀτίνᾱχος* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπίθ. *τιναχτός*.

1) Ὁ μὴ τιναχθεὶς, ὁ μὴ ξεσκονισθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀτίναχτο χαλί. Ἀτίναχτες κουβέρτες. Ἀτίναχτα κιλίμια-σεντόνια κττ. κοιν. Λώματα ἀτίνᾱχτα (λώματα=ἐνδύματα) Χαλδ. β) Μεταφ. ὁ μὴ πω ἐκκενωθεὶς, ἐπὶ βαλαντίου Πόντ. (Κερασ.): Ἡ φούντ' ἀτ' ἀκόμαν ἀτίναχτον ἐν' (τὸ βαλάντιόν του εἰσέτι δὲν ἔξεκενωθή).*

2) Ὁ μὴ σεισθεὶς ἢ ὁ μὴ ραβδισθεὶς διὰ νὰ πέσουν οἱ καρποὶ του ἢ ἡ ἐπὶ τῶν κλώνων του χιῶν, ἐπὶ δένδρου κοιν.: *Ἀτίναχτη ἀμυγδαλὰ-ἐλαῖα-καρυδὰ κττ. κοιν. Εἶνι ἀτίναγατὰ κλαριά ἀτ' τὰ χιόνια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. *ἀνεπίδαρτος, ἀρράβδιστος 1. β) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνελέγησαν οἱ καρποὶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): *Ἀτίναχτη συκεὰ πολλαχ. Ἀτίνᾱχτον κεράσ' (κερασὰ) Χαλδ. Συνών. ἀμάζωτος 2. γ) Ὁ μὴ ξανθεὶς, ἐπὶ βάμβακος Ἀθῆν.: Μπαμπάκι ἀτίναχτο. Συνών. ἀλανάριστος 1, ἀλάναρος, ἀξάγκλυστος 1, ἀξαντος, ἀστοίβαχτος 2, ἀσυρτος Α 3. 3) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἐρρίφθη Πόντ. (Κερασ.)—ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 168 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 30: *Ἀτίναχτος πέτρα Κερασ. Κρέμονται... οἱ κοκκινόβραχοι τοῦ γκρεμοῦ σὰν ἀτίναχτ' ἀστροπελέκια ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.***

... Κ' ἦταν οἱ καιροὶ ποῦ ἀτίναχτο μέγ' ἀστροπελέκι... κρέμονταν ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμον ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀτλαζένιος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀτλαζένιους* βόρ. ιδιῶμ. *ἀτλαζένιος* Ἄνδρ. *ἀτλαζέινους* Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀτλάζι* καὶ τῆς καταλ. *-ένιος*.

Ὁ γενόμενος ἀπὸ μεταξωτὸν ὕφασμα τὸ καλούμενον *ἀτλάζι* ἐνθ' ἄν.: *Ἀτλαζένιο πάπλωμα-φόρεμα-φουστάνι κττ. Ἀτλαζένια σκαρπίνια. Καναπέδες ἀτλαζένιοι. Ἀτλαζένιες μαξιλλαροθήκες σύνηθ. Ἀντερὶ ἀτλαζέινου Σιάτ. Συνών. ἀτλάζωτος.*

ἀτλάζι τό, *ἀτλάζιν* Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἀτλάζι* κοιν. καὶ Πόντ. *ἀτλάζ'* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *ἀτλάζι* Μύκ. Νάξ. Τσακων. *ἀκλάζι* Μύκ. *ἀχλάζι* Θῆρ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *atlas*.

1) Μεταξωτὸν στιλπνὸν ὕφασμα, ὁλοσηρικὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: *Πάπλωμα-φόρεμα-φουστάνι ἀπὸ ἀτλάζι κοιν. || Παροιμ. 'Σ τ' ἀτλάζι τρίχα δὲ χωρεῖ (ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ ἀρετὴ εἶναι καταφανής. Συνών. παροιμ. καθαρός οὐρανός ἀστραπὲς δὲ φοβᾶται) Ἡπ. 2) Δερματικὸν νόσημα Δαρδαν. (Ὀφρύν.) Κύπρ.*

